

Repertoriul jurisprudenței

Cauza T-620/11

**GFKL Financial Services AG
împotriva
Comisiei Europene**

„Ajutoare de stat — Legislație fiscală germană privind reportarea pierderilor în anii fiscali următori (Sanierungsklausel) — Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă — Acțiune în anulare — Afectare individuală — Admisibilitate — Noțiunea de ajutor de stat — Caracter selectiv — Natura și economia regimului fiscal — Resurse publice — Obligația de motivare — Încredere legitimă”

Sumar – Hotărârea Tribunalului (Camera a noua) din 4 februarie 2016

1. *Acțiune în anulare — Persoane fizice sau juridice — Acte care le privesc direct și individual — Afectare individuală printr-un act cu caracter general — Condiții — Decizie a Comisiei de interzicere a unei scheme sectoriale de ajutoare — Acțiune a unei întreprinderi care dispune de un drept dobândit de a realiza o economie de impozit în temeiul schemei respective — Admisibilitate*

(art. 263 al patrulea paragraf TFUE)

2. *Acțiune în anulare — Persoane fizice sau juridice — Interesul de a exercita acțiunea — Decizie a Comisiei prin care se constată incompatibilitatea unui ajutor cu piața internă — Suspendarea aplicării schemei respective de ajutoare în urma deciziei Comisiei de a deschide procedura oficială de investigare — Acțiune introdusă de un beneficiar al schemei respective de ajutoare — Admisibilitate*

(art. 263 al patrulea paragraf TFUE)

3. *Acte ale instituțiilor — Motivare — Obligație — Conținut — Decizie a Comisiei în materia ajutoarelor de stat*

(art. 107 TFUE și 296 TFUE)

4. *Ajutoare acordate de state — Noțiune — Caracterul selectiv al măsurii — Măsură de relaxare fiscală — Criterii de apreciere — Justificare întemeiată pe natura sau pe economia generală a regimului fiscal*

[art. 107 alin. (1) TFUE]

5. *Ajutoare acordate de state — Decizia Comisiei — Control jurisdicțional — Limite — Aprecierea legalității în funcție de informațiile disponibile la momentul adoptării deciziei — Motiv întemeiat pe fapte care nu au fost invocate în procedura administrativă — Admisibilitate*

(art. 108 TFUE și 263 TFUE)

6. *Ajutoare acordate de state — Noțiune — Caracterul selectiv al măsurii — Măsură de relaxare fiscală — Măsură fiscală care permite o reportare a pierderilor în caz de achiziționare, în scop de restructurare, a unei întreprinderi aflate în dificultate — Includere — Justificare întemeiată pe natura sau pe economia generală a regimului fiscal — Inexistență*

(art. 107 TFUE)

7. *Ajutoare acordate de state — Noțiune — Ajutoare care provin din resurse ale statului — Renunțare de către un stat membru la unele venituri fiscale, care permite investitorilor să achiziționeze titluri de participare în anumite întreprinderi în condiții mai avantajoase din punct de vedere fiscal — Includere*

[art. 107 alin. (1) TFUE]

8. *Ajutoare acordate de state — Recuperarea unui ajutor ilegal — Ajutor acordat cu încălcarea normelor de procedură ale articolului 108 TFUE — Principiul protecției încrederii legitime — Domeniu de aplicare — Autoritate națională care a comunicat o informare obligatorie în contradicție cu reglementarea Uniunii — Lipsa unei încrederi legitime a beneficiarilor — Existența unor măsuri pretins similare în alte state membre — Lipsă de relevanță*

[art. 108 TFUE; Regulamentul nr. 659/1999 al Consiliului, art. 14 alin. (1) a doua teză]

1. O întreprindere nu poate, în principiu, să introducă o acțiune în anularea unei decizii a Comisiei care interzice o schemă de ajutoare sectorială dacă nu este vizată de această decizie decât în temeiul apartenenței sale la sectorul în cauză și al calității sale de potențial beneficiar al schemei respective. În schimb, atunci când această decizie a Comisiei afectează un grup de persoane care erau identificate sau identificabile la momentul în care acest act a fost adoptat în funcție de criteriile specifice membrilor acestui grup, aceste persoane pot fi vizate individual de actul respectiv, în măsura în care fac parte dintr-un cerc restrâns de operatori economici.

Astfel, o întreprindere care dispune de un drept dobândit de a realiza o economie de impozit în temeiul unei reglementări naționale, calificată drept ajutor de stat în decizia prin care este interzisă schema sectorială de ajutoare, trebuie să fie considerată că face parte dintr-un cerc închis de operatori economici care au fost identificați sau cel puțin au putut fi identificați în mod facil la momentul adoptării acestei decizii, în sensul Hotărârii din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62. Această concluzie nu este repusă în discuție de faptul că, în urma deciziei Comisiei de deschidere a procedurii oficiale de investigare, iar ulterior a deciziei de interzicere a schemei sectoriale de ajutoare, autoritățile naționale au adoptat măsuri prin care s-a urmărit neaplicarea reglementării naționale în discuție.

Pe de altă parte, elementele pe care jurisprudența întemeiază afectarea individuală, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, nu coincid în mod obligatoriu cu elementele constitutive ale unui ajutor de stat, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE.

(a se vedea punctele 55, 56, 64, 65, 70 și 71)

2. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 76-80)

3. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 86-97)

4. Calificarea unei măsuri fiscale naționale drept „selectivă” presupune, într-o primă etapă, identificarea prealabilă și examinarea prealabilă a regimului fiscal comun sau „normal” aplicabil în statul membru în cauză. Într-o a doua etapă, în raport cu acest regim fiscal comun sau „normal”, trebuie să se aprecieze și să se stabilească eventualul caracter selectiv al avantajului conferit prin măsura fiscală în cauză, demonstrându-se că aceasta derogă de la regimul comun respectiv întrucât introduce diferențieri între operatorii care se găsesc, în privința obiectivului atribuit regimului respectiv, într-o situație de drept și de fapt comparabilă, fapt care trebuie demonstrat de Comisie. La capătul acestor prime două etape ale examinării, o măsură poate fi calificată *prima facie* drept selectivă.

Această condiție a selectivității nu este însă îndeplinită de o măsură care, deși constituie un avantaj pentru un beneficiar, se justifică prin natura sau prin economia generală a regimului din care face parte, fapt care trebuie demonstrat de statul membru în cauză. La capătul acestei a treia eventuale etape a examinării, o măsură este calificată drept selectivă.

În ceea ce privește justificarea unei măsuri fiscale naționale prin natura sau prin economia generală a regimului fiscal, trebuie stabilită o diferențiere între obiectivele atribuite unui regim fiscal special și care îi sunt exterioare, pe de o parte, și mecanismele inerente însuși regimului fiscal, care sunt necesare pentru realizarea unor asemenea obiective, pe de altă parte, aceste obiective și mecanisme, în calitate de principii fondatoare sau directoare ale regimului fiscal respectiv, putând susține o asemenea justificare.

(a se vedea punctele 100-102 și 153)

5. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctul 110)

6. O măsură de relaxare fiscală care, cu titlu de excepție față de o normă care limitează posibilitatea reportării pierderilor în cazul achiziționării a 25 % sau mai mult din părțile sociale ale unor societăți, permite, în anumite condiții, o reportare a pierderilor atunci când achiziționarea unei întreprinderi aflate în dificultate are loc în scop de restructurare este selectivă *prima facie* deoarece nu vizează toate întreprinderile al căror acționariat a fost modificat în mod substanțial, ci se aplică unei categorii clar determinate de întreprinderi, și anume întreprinderile care la momentul achiziționării sunt în insolvență sau acumulează datoriile excesive ori se află sub amenințarea insolvenței sau a unor datorii excesive. Această măsură, în cadrul căreia anumite condiții nu sunt în legătură cu obiectivul de prevenire a abuzurilor și care nu acoperă toate întreprinderile care se află într-o situație de fapt și de drept comparabilă în raport cu obiectivul regimului fiscal în discuție, are ca efect favorizarea întreprinderilor aflate în dificultate. Prin urmare, Comisia nu a săvârșit o eroare atunci când a considerat că măsura respectivă instituia diferențieri între operatorii care se află, în raport cu obiectivul atribuit regimului fiscal, într-o situație de fapt și de drept comparabilă.

Această măsură fiscală nu este justificată nici de natura sau de economia generală a regimului fiscal, întrucât obiectivul său principal, de a facilita restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate, nu face parte din principiile fondatoare sau directoare ale regimului fiscal și, prin urmare, nu este interior, ci exterior acestuia, fără a fi necesar să se verifice dacă măsura în litigiu este proporțională cu obiectivul urmărit.

(a se vedea punctele 138, 139, 141, 142, 159 și 160)

7. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 175-183)

8. A se vedea textul deciziei.

(a se vedea punctele 186-192)